

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

Talmud Navigator

תענית-בשלשה פרקים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין כל.												◊
לא שנו אלא משש שעות ולמעלה, אבל משש שעות ולמטה - מותר.	רב יהודה:											◊
לא שנו אלא בסעודה המפסיק בה, אבל בסעודה שאינו מפסיק בה - מותר.	רב יהודה:											◊
ותרוייהו לקולא.												◊
וצריכא, דאי אשמעינן בסעודה המפסיק בה - הוה אמינא: אפילו משש שעות ולמטה, קמ"ל: משש שעות ולמעלה. ואי אשמעינן משש שעות ולמעלה הוה אמינא: אפילו בסעודה שאינו מפסיק בה, קמ"ל בסעודה המפסיק בה.												■
תניא כלישנא קמא, תניא כלישנא בתרא.												■
הסועד ערב תשעה באב, אם עתיד לסעוד סעודה אחרת - מותר לאכול בשר ולשתות יין, ואם לאו - אסור לאכול בשר ולשתות יין.	תניא כלישנא בתרא:											■
ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין, לא יאכל בשר ולא ישתה יין.	תניא כלישנא קמא:											■
ישנה.	רבן שמעון בן גמליאל:											■
כיצד משנה? אם היה רגיל לאכול שני תבשילין - יאכל מין אחד, ואם היה רגיל לסעוד בעשרה בני אדם - סועד בחמשה. היה רגיל לשתות עשרה כוסות - שתה חמשה כוסות.	רבי יהודה:											◊
במה דברים אמורים - משש שעות ולמעלה, אבל משש שעות ולמטה - מותר.												◊
ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין, לא יאכל בשר ולא ישתה יין. דברי רבי מאיר	תניא אידך: [רבי מאיר]											◊
ישנה, וממעט בבשר וביין, כיצד ממעט? אם היה רגיל לאכול ליטרא בשר - יאכל חצי ליטרא, היה רגיל לשתות לוג יין - ישתה חצי לוג יין, ואם אינו רגיל כל עיקר - אסור.	חכמים:											◊
אם היה רגיל לאכול צנן או מליח אחר סעודתו - הרשות בידו.	רבן שמעון בן גמליאל:											◊
כל שהוא משום תשעה באב - אסור לאכול בשר ואסור לשתות יין, ואסור לרחוץ. כל שאינו משום תשעה באב - מותר לאכול בשר ולשתות יין, ואסור לרחוץ.	תניא אידך: [ת"ק]											◊
כל שעה שמותר לאכול מותר לרחוץ.	רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר משום אביו:											◊
כל מצות הנוהגות באבל נוהגות בתשעה באב: אסור באכילה ובשתיה, ובסיכה ובנעילת הסנדל, ובתשמיש המטה, ואסור לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במשנה בתלמוד ובמדרש ובהלכות ובאגדות. אבל קורא הוא במקום שאינו רגיל לקרות ושונה במקום שאינו רגיל לשנות, וקורא בקינות, באיוב ובדברים הרעים שבירמיה. ותינוקות של בית רבן בטליון, משום שנאמר (תהלים י"ט) פקודי ה' ישרים משמחי לב.	תנו רבנן: [ת"ק]											◊
אף אינו קורא במקום שאינו רגיל לקרות, ואינו שונה במקום שאינו רגיל לשנות, אבל קורא הוא באיוב ובקינות ובדברים הרעים שבירמיהו, ותינוקות של בית רבן בטליון בו, משום שנאמר פקודי ה' ישרים משמחי לב.	רבי יהודה:											◊
לא יאכל בשר ולא ישתה יין.												◊
אבל אוכל הוא בשר מליח, ושותה יין מגתו.	תנא:											◊
בשר מליח עד כמה?												^
כל זמן שהוא כשלמים.	רב חנינא בר כהנא משמיה דשמואל:											◊
ויין מגתו עד כמה?												^
כל זמן שהוא תוסס.												◊
יין תוסס אין בו משום גילוי. וכמה תסיסתו - שלשה ימים.	תנא:											◊
ערב תשעה באב מביאין לו פת חרבה במלח, ויושב בין תנור לכיריים, ואוכל, ושותה עליה קיתון של מים, ודומה כמי שמתו מוטל לפניו.	רב יהודה אמר רב: כך היה מנהגו של רבי יהודה ברבי אילעאי:											◊
מקום שנהגו לעשות מלאכה בתשעה באב - עושין, מקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין, ובכל מקום תלמידי חכמים בטליון.	תנן התם: [ת"ק]											◊
לעולם יעשה כל אדם עצמו כתלמיד חכם.	רבן שמעון בן גמליאל:											◊

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < Ostory-מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-בשלשה פרקים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מירא	מאן דאמר	כ י ט ז ה ג ב א
לעולם יעשה אדם עצמו כתלמיד חכם, כדי שיתענה.	תניא נמי הכי, רבן שמעון בן גמליאל:	■
כל האוכל ושותה בתשעה באב - כאילו אוכל ושותה ביום הכיפורים.	תניא אידך: רבן שמעון בן גמליאל:	◊
כל העושה מלאכה בתשעה באב - אינו רואה סימן ברכה לעולם.	רבי עקיבא:	◊
כל העושה מלאכה בתשעה באב ואינו מתאבל על ירושלים - אינו רואה בשמחתה, שנאמר (ישעיהו ס"ו) שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהביה שישו אתה ממוש כל המתאבלים עליה. מכאן אמרו: כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים - אינו רואה בשמחתה.	חכמים:	◊
כל האוכל בשר ושותה יין בתשעה באב - עליו הכתוב אומר (יחזקאל ל"ב) ותהי עונותם על עצמתם.	תניא נמי הכי:	■
רבי יהודה מחייב בכפיית המטה ולא הודו לו חכמים.		■ <
לדברין, עוברות ומניקות מה תהא עליהן?	תניא: אמרו לו לרבי יהודה:	? ■
אף אני לא אמרתי אלא ביכול.	אמר להם: [רבי יהודה]	! ◊
מודה רבי יהודה לחכמים בשאינו יכול, ומודים חכמים לרבי יהודה ביכול.	תניא נמי הכי:	◊
מאי בינייהו?		^
איכא בינייהו שאר מוטות.		!
כשאמרו לכפות המטה - לא מטתו בלבד הוא כופה אלא כל המטות כולן הוא כופה.	כתניא:	■
הלכתא כתנא דידן דקאמר ולא הודו לו חכמים כל עיקר.	רבא:	■ ◊
לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים.	רבן שמעון בן גמליאל:	■ <
בשלמא יום הכפורים - משום דאית ביה סליחה ומחילה, יום שניתנו בו לוחות האחרונות. אלא חמשה עשר באב מאי היא?		? ◊
יום שהותרו שבטים לכבד זה בזה.	רב יהודה אמר שמואל:	! ◊
מאי דרוש		^
(במדבר ל"ו) זה הדבר אשר צוה ה' לבנות צלפחד וגו' - דבר זה לא יהא נוגה אלא בדור זה.		!
יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל, שנאמר (שופטים כ"א) ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימין לאשה.	רב יוסף אמר רב נחמן:	! ◊
מאי דרוש?		^
ממנו, ולא מבנינו.	רב:	!
יום שכלו בו מתי מדבר.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:	! ◊
עד שלא כלו מתי מדבר לא היה דבור עם משה, שנאמר (דברים ב') ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות וידבר ה' אלי, אלי היה הדבור.	דאמר מר:	! ■
יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיות שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים, שלא יעלו ישראל לרגל, ואמר: לאיזה שירצו יעלו.	עולא:	! ◊
יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה.	רב מתנה:	! ◊
אותו יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב, הטוב - שלא הסריחו, והמטיב - שנתנו לקבורה.	ואמר רב מתנה:	■
יום שפסקו מלכרות עצים למערכה.	רבה ורב יוסף דאמרו תרוייהו:	! ◊
חמשה עשר באב ואילך תשש כוחה של חמה, ולא היו כורתין עצים למערכה, לפי שאינן יבשין.	דתניא רבי אליעזר הגדול:	! ■
וקרו ליה יום תבר מגל.	רב מנשיא:	■
מכאן ואילך, דמוסיף - יוסיף, ודלא מוסיף - יסיף.		■
מאי יסיף?		^

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

תענית-בשלשה פרקים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
תקבריה אימיה.	רב יוסף:												לא.
שבהן בנות ירושלים כל.												◊	לא.
בת מלך שואלת מבת כהן גדול, בת כהן גדול מבת סגן, ובת סגן מבת משוח מלחמה, ובת משוח מלחמה מבת כהן הדיוט, וכל ישראל שואלין זה מזה, כדי שלא יתבייש את מי שאין לו.	תנו רבנן:											◊	לא.
כל הכלים טעונין טבילה												◊	לא.
אפילו מקופלין ומונחין בקופסא.	רבי אלעזר:											◊	לא.
בנות ישראל יוצאות והולות בכרמים												◊	לא.
מי שאין לו אשה נפנה לשם.	תנא:											◊	לא.
מיוחסות שבהן היו אומרות בחור וכו'.												◊	לא.
יפיפיות שבהן מה היו אומרות - תנו עיניכם ליופי, שאין האשה אלא ליופי. מיוחסות שבהן מה היו אומרות - תנו עיניכם למשפחה, לפי שאין האשה אלא לבנים. מכוערות שבהם מה היו אומרות - קחו מקחכם לשום שמים, ובלבד שתעטרוננו בזהובים.	תנו רבנן:											◊	לא.
עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים, והוא יושב ביניהם בגן עדן, וכל אחד ואחד מראה באצבעו, שנאמר (ישעיהו כה) ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו.	עולא ביראה אמר רבי אלעזר:											◊	לא.
הדרן עלך בשלשה פרקים וסליקא לה מסכת תענית												◊	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

מגילה-בגילה נקראת		מאן דאמר		Talmud Navigator										
מימרא				כ	י	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
ולא יעבור כתיב.														ב.
רבי שמואל בר נחמני מאי טעמא לא אמר מבזמניהם?												◊	;	ב.
זמן זמנם זמניהם לא משמע ליה.														ב.
ורב שמן בר אבא, מאי טעמא לא אמר מכימיים?													◊	ב.
אמר לך: [רב שמן בר אבא] ההוא לדורות הוא דכתיב.														ב.
וז דברי רבי עקיבא סתימתאה דדריש זמן זמנם זמניהם, אבל חכמים אומרם: אין קורין אותה אלא בזמנה.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:													ב.
אימתי - בזמן שהשנים כתיקנן, וישראל שרויין על אדמתן. אבל בזמן הזה, הואיל ומסתכלין בה - אין קורין אותה אלא בזמנה.	מיתיבי: אמר רבי יהודה:												;	ב.
רבי יהודה אליבא דמאן?													^	ב.
אילימא אליבא דרבי עקיבא														ב.
אפילו בזמן הזה איתא להאי תקנתא.													;	ב.
אלא לאו - אליבא דרבנן, ובזמן שהשנים כתיקנן וישראל שרויין על אדמתן מיהא קרינן														ב.
תיובתא דרבי יוחנן, תיובתא.														ב.
וז דברי רבי עקיבא סתימתאה. אבל חכמים אמרו: בזמן הזה, הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה.	איכא דאמרי: רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:													ב.
אימתי - בזמן שהשנים כתיקנן וישראל שרויין על אדמתן, אבל בזמן הזה הואיל ומסתכלין בה - אין קורין אותה אלא בזמנה.	תניא נמי הכי: אמר רבי יהודה:													ב.
רב אשי קשיא ליה דרבי יהודה אדרבי יהודה, ומוקים לה לברייתא כרבי יוסי בר יהודה:														ב.
ומי אמר רבי יהודה בזמן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה?	[רב אשי]													ב.
אימתי - מקום שנכנסין בשני ובחמישי, אבל מקום שאין נכנסין בשני ובחמישי - אין קורין אותה אלא בזמנה.	ורמינהי, אמר רבי יהודה:													ב.
מקום שנכנסין בשני ובחמישי מיהא קרינן, ואפילו בזמן הזה														ב.
ומוקים לה לברייתא כרבי יוסי בר יהודה.														ב.
ומשום דקשיא ליה דרבי יהודה אדרבי יהודה מוקים לה לברייתא כרבי יוסי בר יהודה?														ב.
רב אשי שמיע ליה דאיכא דתני לה כרבי יהודה, ואיכא דתני לה כרבי יוסי בר יהודה, ומדקשיא ליה דרבי יהודה אדרבי יהודה אמר: מאן דתני לה כרבי יהודה - לאו דווקא, מאן דתני לה כרבי יוסי בר יהודה - דווקא.														ב.
כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר וכו'														ב.
מנהני מילי?														ב.
דאמר קרא (אסתר ט') על כן היהודים הפרזים הישבים בערי הפרוזות, וגו' מדפרזים בארבעה עשר - מוקפין בחמשה עשר.	רבא:													ב.
ואימא: פרזים בארבעה עשר - מוקפין כלל כלל לא														ב.
ולאו ישראל נינהו? ועוד, מהדו ועד כוש כתיב.														ב.
ואימא: פרזים בארביסר, מוקפין בארביסר ובחמיסר, כדכתיב (אסתר ט') להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה														ב.
אי הוה כתב את יום ארבעה עשר וחמשה עשר - כדקאמרת, השתא דכתיב את יום ארבעה עשר ואת יום חמשה עשר - אתא את ופסיק: הני בארבעה עשר, והני בחמשה עשר.														ב.
ואימא: פרזים בארביסר, מוקפין - אי בעו בארביסר, אי בעו בחמיסר														ב.
אמר קרא בזמניהם - זמנו של זה לא זמנו של זה.														ב.
ואימא בתליסר														ב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
כשושן.														ב:
אשכחן עשייה, זכירה מנלן?														ב:
אמר קרא (אסתר ט') והימים האלה נזכרים ונעשים, איתקש זכירה לעשייה.														ב:
מתניתין דלא כי האי תנא														ב:
כרכין המוקפין חומה מימות אחשורוש קורין בחמשה עשר.	דתניא, רבי יהושע בן קרחה:													ב:
מאי טעמא דרבי יהושע בן קרחה?														ב:
כי שושן, מה שושן מוקפת חומה מימות אחשורוש וקורין בחמשה עשר - אף כל שמוקפת חומה מימות אחשורוש קורין בחמשה עשר.														ב:
ותנא דידן מאי טעמא?														ב:
יליף פרזי פרזי, כתיב הכא (אסתר ט') על כן היהודים הפרזים, וכתיב התם (דברים ג') לבד מערי הפרזי הרבה מאד, מה להלן מוקפת חומה מימות יהושע בן נון - אף כאן מוקפת חומה מימות יהושע בן נון.														ב:
בשלמא רבי יהושע בן קרחה לא אמר כתנא דידן - דלית ליה פרזי פרזי, אלא תנא דידן מאי טעמא לא אמר כרבי יהושע בן קרחה?														ב:
מאי טעמא? דהא אית ליה פרזי פרזי?														ב:
הכי קאמר: אלא שושן דעבדא כמאן, לא כפרזים ולא כמוקפין														ב:
שאני שושן הואיל ונעשה בה נס.	רבא ואמרי לה כדי:													ב:
בשלמא לתנא דידן - היינו דכתיב (אסתר ט') מדינה ומדינה ועיר ועיר. מדינה ומדינה - לחלק בין מוקפין חומה מימות יהושע בן נון למוקפת חומה מימות אחשורוש, עיר ועיר נמי - לחלק בין שושן לשאר עירות.														ב:
אלא לרבי יהושע בן קרחה, בשלמא מדינה ומדינה - לחלק בין שושן לשאר עירות, אלא עיר ועיר למאי אתא?														ב:
ולתנא דידן מי ניחא? כיון דאית ליה פרזי פרזי מדינה ומדינה למה ליה? אלא, קרא לדרשה הוא דאתא, וכדרכי יהושע בן לוי הוא דאתא.	אמר לך רבי יהושע בן קרחה:													ב:
כרך וכל הסמוך לו וכל הנראה עמו נידון ככרך.	דאמר רבי יהושע בן לוי:													ב:
עד כמה?														ב:
כמחמתן לטבריא, מיל.	רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:													ב:
ולימא מיל														ב:
הא קא משמע לן: דשיעורא דמיל כמה הוי - כמחמתן לטבריא.														ב:
מנצפ"ך צופים אמרום.	ואמר רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:													ב:
ותסברא? והכתיב: (ויקרא כ"ז) אלה המצות שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה														ב:
מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין?	ועוד, האמר רב חסדא:													ב:
אין, מהוה הווי, ולא הווי ידעי הי באמצע תיבה והי בסוף תיבה, ואתו צופים ותיקנו: פתוחין באמצע תיבה וסותמין בסוף תיבה.														ג.
סוף סוף אלה המצות - שאין נביא עתיד לחדש דבר מעתה														ג.
אלא שכחום וחזרו ויסדום.														ג.
תרגום של תורה - אונקלוס הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי יהושע. תרגום של נביאים - יונתן בן עוזיאל אמרו מפי חגי זכריה ומלאכי, ונודעזעה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה. יצתה בת קול ואמרה: מי הוא זה שגילה סתריי לבני אדם? עמד יונתן בן עוזיאל על רגליו ואמר: אני הוא שגליתי סתריך לבני אדם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא, אלא לכבודך עשיתי שלא ירבו מחלוקת בישראל. ועוד ביקש לגלות תרגום של כתובים, יצתה בת קול ואמרה לו: דייך מאי טעמא - משום דאית ביה קץ משיח.	ואמר רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:													ג.
ותרגום של תורה אונקלוס הגר אמרו?														ג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מהא אמר רב איקא בר אבין אמר רב חננאל אמר רב:											
מאי דכתיב (נחמיה ח) ויקראו בספר תורת האלהים מפרש ושום שכל ויבינו במקרא.												
ויקראו בספר תורת האלהים - זה מקרא												
מפרש - זה תרגום												
ושום שכל - אלו הפסוקין												
ויבינו במקרא - אלו פסקי טעמים, ואמרי לה: אלו המסורת.												
שכחום וחזרו ויסדום.												
מאי שנא דאורייתא דלא אודעזעה, ואדנביאי אודעזעה?												
דאורייתא מיפרשא מלתא, דנביאי איכא מילי דמיפרשן, ואיכא מילי דמסתמן.												
דכתיב (זכריה י"ב) ביום ההוא יגדל המספד בירושלם כמספד הדרמון בבקעת מגדון												
אלמלא תרגומא דהאי קרא לא ידענא מאי קאמר: ביומא ההוא יסגי מספדא בירושלם כמספדא דאהאב בר עמרי דקטל יתיה הדרמון בן טבריון ברמות גלעד, וכמספדא דיאשיה בר אמן דקטל יתיה פרעה חגירא בבקעת מגידו.	ואמר רב יוסף:											
(דניאל י') וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה אבל חרדה גדלה נפלה עליהם ויברחו בהחבא.												
מאן נינהו אנשים?												
זה חגי זכריה ומלאכי, אינהו עדיפי מיניה, ואיהו עדיף מיניהו. אינהו עדיפי מיניה - דאינהו נביאי, ואיהו לאו נביא. איהו עדיף מיניהו - דאיהו חזא ואינהו לא חזו.	רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:											
וכי מאחר דלא חזו מאי טעמא איבעיתו?												
אף על גב דאינהו לא חזו - מזלייהו חזו.												
שמע מינה, האי מאן דמיבעית - אף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי.	רבינא:											
מאי תקנתיה?												
ליקרי קריאת שמע. ואי קאים במקום הטנופת - לינשוף מדוכתיה ארבע גרמידי, ואי לא - לימא הכי: עיזא דבי טבחי שמינא מינאי.												
והשתא דאמרת מדינה ומדינה, ועיר ועיר לדרשה, משפחה ומשפחה, למאי אתא?												
להביא משפחות כהונה ולויה שמבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה.	רבי יוסי בר חנינא:											
כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנן וישראל במעמדן - כולן מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה	דאמר רב יהודה אמר רב:											
כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנן, וישראל במעמדן - כולן מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה.	תניא נמי הכי:											
מכאן סמכו של בית רבי שמבטלין תלמוד תורה ובאין לשמוע מקרא מגילה, קל וחומר מעבודה. ומה עבודה שהיא חמורה - מבטלינן, תלמוד תורה - לא כל שכן?	[בית רבי]											
ועבודה חמורה מתלמוד תורה?												
והכתיב (יהושע ה') ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עמד לנגדו [גו'] וישתחו (לאפיו).												
והיכי עביד הכי?												
אסור לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה, חיישינן שמא שד הוא	והאמר רבי יהושע בן לוי:											
שאני התם דאמר ליה כי אני שר צבא ה'.												
ודלמא משקרי?												
גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה.												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר לו: אמש בטלתם תמיד של בין הערבים, ועכשיו בטלתם תלמוד תורה - אמר לו: על איזה מהן באת? - אמר לו: עתה באתי מיד (יהושע ח') וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק.												ג.
מלמד שלן בעומקה של הלכה.	רבי יוחנן:											ג.
גדול תלמוד תורה יותר מהקרבת תמידין. שנאמר עתה באת?	ואמר רב שמואל בר אבניא:											ג.
לא קשיא: הא - דרבים, והא - דיחיד.												ג.
ודיחיד קל?												ג.
נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות.	והתנן: [ת"ק]											ג.
אם היו סמוכות למטה - מטפחות.	רבי ישמעאל:											ג.
בראשי חדשים בחנוכה ובפורים - מענות ומטפחות בזה ובוה, אבל לא מקוננות.												ג.
אין מועד בפני תלמיד חכם, כל שכן חנוכה ופורים.	ואמר רבה בר הונא:											ג.
כבוד תורה קאמרת, כבוד תורה דיחיד - חמור, תלמוד תורה דיחיד - קל.												ג.
פשיטא לי: עבודה ומקרא מגילה - מקרא מגילה עדיף, מדרבי יוסי בר חנינא.	רבא:											ג.
תלמוד תורה ומקרא מגילה - מקרא מגילה עדיף, מדסמכו של בית רבי.												ג.
תלמוד תורה ומת מצוה - מת מצוה עדיף												ג.
מבטלין תלמוד תורה להוצאת מת ולהכנסת כלה.	מדתניא:											ג.
עבודה ומת מצוה - מת מצוה עדיף, (במדבר ו') מולאחתו												ג.
ולאחתו מה תלמוד לומר? הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו, ושמע שמת לו מת, יכול יטא - אמרת: לא יטא. יכול כשם שאינו מיטמא לאחתו כך אינו מיטמא למת מצוה - תלמוד לומר ולאחתו: לאחתו הוא דאינו מיטמא, אבל מיטמא למת מצוה.	דתניא:											ג.
מקרא מגילה ומת מצוה הי מינייהו עדיף? מקרא מגילה עדיף משום פרסומי ניסא, או דלמא מת מצוה עדיף - משום כבוד הבריות?	בעי רבא:											ג.
בתר דבעיא הדר פשטה: מת מצוה עדיף												ג.
גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.	דאמר מר:											ג.
כרך וכל הסמוך לו וכל הנראה עמו נדון ככרך.	גופא, אמר רבי יהושע בן לוי:											ג.
סמוך - אף על פי שאינו נראה, נראה - אף על פי שאינו סמוך.	תנא:											ג.
בשלמא נראה אף על פי שאינו סמוך - משכחת לה כגון דיתבה בראש ההר. אלא סמוך אף על פי שאינו נראה, היכי משכחת לה?												ג.
שיושבת בנחל.	רבי - ירמיה:											ג.
כרך שישב ולבסוף הוקף - נדון ככפר. מאי טעמא - דכתיב (ויקרא כ"ה) ואיש כי ימכר בית מושב עיר חומה - שהוקף ולבסוף ישב, ולא שישב ולבסוף הוקף.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ג.
כרך שאין בו עשרה בטלנין - נדון ככפר.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ג.
מאי קא משמע לן?												ג.
איזו היא עיר גדולה - כל שיש בה עשרה בטלנין, פחות מכאן - הרי זה כפר.	תנינא:											ג.
כרך איצטריך ליה, אף על גב דמיקלעי ליה מעלמא.												ג.
כרך שחרב ולבסוף ישב - נדון ככרך.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ג.
מאי חרב?												ג.
אילימא חרב חומותיו												ג.

<p>disputants-הולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
---	--

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ישב - אין, לא ישב - לא?								ז				ג:
אומר: (ויקרא כ"ה) אשר לוא חומה - אף על פי שאין לו עכשיו, והיה לו קודם לכן.	והא תניא, רבי אליעזר בר יוסי:							ז				ג:
אלא: מאי חרב - שחרב מעשרה בטלנין.								!				ג:
לוד ואונו וגיא החרשים מוקפות חומה מימות יהושע בן נון הווי.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
והני יהושע בננה? והא אלפעל בננה, דכתיב (דברי הימים א' ח') ובני אלפעל עבר ומשע את אונו ואת לוד ובנתיה.								ז				ד:
ולטעמיך, אסא בננה, דכתיב (דברי הימים ב' י"ד) ויבן ערי מצורה ביהודה								!				ד:
הני מוקפות חומה מימות יהושע בן נון הווי, חרוב בימי פילגש בגבעה ואתא אלפעל בננה אתא אסא שפצינהו.	רבי אלעזר:							!				ד:
דיקא נמי, דכתיב (דברים הימים ב' י"ד) ויאמר ליהודה נבנה את הערים האלה - מכלל דנ מעיקרא, שמע מינה.												ד:
נשים חייבות במקרא מגילה, שאף הן היו באותו הנס.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
פורים שחל להיות בשבת - שואלין ודורשין בענינו של יום.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
מאי אריא פורים? אפילו יום טוב נמי								ז				ד:
משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום: הלכות פסח בפסח, הלכות והלכות חג בחג.	דתניא:							ז				ד:
פורים איצטריכא ליה. מהו דתימא: נגזור משום דרבה, קא משמע לן.								!				ד:
חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום, שנאמר (תהלים כ"ב) אלהי אקרא ו ולילה ולא דמיה לי.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
סבור מינה: למקרייה בליליא, ולמיתנא מתניתין דידה ביממא.												ד:
אמר להו רבי ירמיה: לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי חייא בר אבא:	אמר רבי איתמר נמי, אמר רבי חלבו אמר עולא ביראה:											ד:
חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום, שנאמר (תהלים ל') למען יזמרח כבו אלהי לעולם אודך.												ד:
אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה.												ד:
חכמים הקילו על הכפרים להיות מקדימין ליום הכניסה כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם ע	רבי חנינא:											ד:
למימרא דתקנתא דכרכין הוי?								ז				ד:
חל להיות בשני - כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום	והתנן:							ז				ד:
ואם איתא - ליקדמו ליום הכניסה								ז				ד:
הווי להו עשרה, ועשרה לא תקינו רבנן.								!				ד:
חל להיות בחמישי - כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום.	תא שמע:							ז				ד:
ואם איתא - ליקדמו ליום הכניסה, דאחד עשר הוא								ז				ד:
מיום הכניסה ליום הכניסה לא דחינן.								!				ד:
אימתי - במקום שנכנסים בשני ובחמישי, אבל מקום שאין נכנסים בשני ובחמישי - אין ו בזמנה.	תא שמע, אמר רבי יהודה:							ז				ד:
ואי סלקא דעתך דתקנתא דכרכין היא - משום דאין נכנסים בשני ובחמישי מפסדי להו לכו								ז				ד:
לא תימא כדי שיספקו מים ומזון, אלא אימא: מפני שמספקים מים ומזון לאחיהם שבכרכ								!				ד:
כיצד חל להיות בשני בשבת כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום וכו',												ד:
מאי שנא רישא דנקט סידורא דירחא, ומאי שנא סיפא דנקט סידורא דיומי?								ז				ד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אידי דמיתהפכי ליה נקט סידורא דיומי.													!	◇	ד:	
חל להיות בערב שבת וכו'															◇	ד:
מתניתין מני?														^	ד:	
אי רבי, אי רבי יוסי.														!	◇	ד:
מאי רבי														^	ד:	
חל להיות בערב שבת - כפרים ועיירות גדולות מקדימין ליום הכניסה, ומוקפין חומה קורין בו ביום.	דתניא: [ת"ק]													!	◇	ד:
אומר אני, לא ידחו עיירות ממקומן, אלא אלו ואלו קורין בו ביום.	רבי:													!	◇	ד:
מאי טעמא דתנא קמא?														^	◇	ד:
דכתיב בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה עיירות קודמות למוקפין - אף כאן עיירות קודמות למוקפין.														!	◇	ד:
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין נדחין עיירות ממקומן - אף כאן לא ידחו עיירות ממקומן														?	ד:	
שאני הכא דלא אפשר.														!	ד:	
ורבי, מאי טעמא?														^	◇	ד:
בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין עיירות נדחין ממקומן - אף כאן לא ידחו עיירות ממקומן.														!	◇	ד:
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה עיירות קודמות למוקפין - אף כאן נמי עיירות קודמות למוקפין														?	ד:	
שאני הכא דלא אפשר.														!	ד:	
מאי רבי יוסי														^	ד:	
חל להיות בערב שבת - מוקפין וכפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בו ביום.	דתניא: [ת"ק]													!	◇	ד:
אין מוקפין קודמין לעיירות, אלא אלו ואלו קורין בו ביום.	רבי יוסי:													!	◇	ד:
מאי טעמא דתנא קמא?														^	◇	ד:
דכתיב בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה עיירות בארבעה עשר, וזמנו של זה לא זמנו של זה - אף כאן עיירות בארבעה עשר, וזמנו של זה לא זמנו של זה.														!	◇	ד:
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין מוקפין קודמין לעיירות - אף כאן אין מוקפין קודמין לעיירות.														?	ד:	
שאני הכא דלא אפשר.														!	ד:	
מאי טעמא דרבי יוסי														^	◇	ד:
בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין מוקפין קודמין לעיירות - אף כאן אין מוקפין קודמין לעיירות.														!	◇	ד:
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה זמנו של זה לא זמנו של זה - אף כאן זמנו של זה לא זמנו של זה														?	ד:	
שאני הכא דלא אפשר.														!	ד:	
וסבר רבי עיירות לא דחינן ליום הכניסה?														?	ד:	
חל להיות בשבת - כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בערב שבת ומוקפות חומה למחר.	והתניא: [ת"ק]													!	◇	ד:
אומר אני, הואיל ונדחו עיירות ממקומן - ידחו ליום הכניסה.	רבי:													!	◇	ד:
הכי השתא? התם - זמנם שבת היא, והואיל דנדחו - ידחו. והכא, זמנם ערב שבת.														!	◇	ד:
כמאן אזלא הא דאמר רבי חלבו אמר רב הונא:														^	ד:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator												
מגילה-בגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
פורים שחל להיות בשבת הכל נדחין ליום הכניסה.	[רבי חלבו אמר רב הונא]												◇	ד:
הכל נדחין סלקא דעתך? והא איכא מוקפין דעבדי למחר													ז	ד:
אלא כל הנדחה - ידחה ליום הכניסה.													^	ד:
כמאן - כרבי.													!	ד:
דכולי עלמא מיהא מגילה בשבת לא קרינן, מאי טעמא?													^	ד:
הכל חייבין בקריאת מגילה (ובתקיעת שופר), ואין הכל בקיאים במקרא מגילה, גזירה שמא יטלנה בידו וילך אצל בקי ללמוד, ויעבירנה ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דשופר, והיינו טעמא דלולב.	רבה:												!	ד:
מפני שעניניה של עניים נשואות במקרא מגילה.	רב יוסף:												!	ד:
אף על פי שאמרו כפרים מקדימין ליום הכניסה - גובין בו ביום, ומחלקין בו ביום.	תניא נמי הכי:												■ ■	ד:
אף על פי שאמרו? אדרבה, משום דאמרו הוא													ז	ד:
אלא: הואיל ואמרו שכפרים מקדימין ליום הכניסה - גובין בו ביום ומחלקין בו ביום, מפני שעניניהם של עניים נשואות במקרא מגילה.													■ ■	ד:
אבל שמחה אינה נוהגת אלא בזמנה.													■	ד:
מגילה, בזמנה - קורין אותה אפילו ביחיד, שלא בזמנה - בעשרה.	רב:												◇ ■	ה.
בין בזמנה בין שלא בזמנה בעשרה.	רב אסי:												◇ ■	ה.
הוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אסי.													○	ה.
ומי אמר רב הכי?													ז	ה.
פורים שחל להיות בשבת - ערב שבת זמנא.	והאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת												ז	ה.
ערב שבת זמנא? והא שבת זמנא הוא?													ז	ה.
אלא לאו הכי קאמר: שלא בזמנא - כזמנא, מה זמנא אפילו ביחיד, אף שלא בזמנא - אפילו ביחיד													ז	ה.
לא, לענין מקרא מגילה בעשרה. אלא, מאי ערב שבת זמנא - לאפוקי מדרבי													!	ה.
הואיל ונדחו עירות ממקומן ידחו ליום הכניסה	דאמר: [רבי]												!	ה.
הא קא משמע לן דערב שבת זמנא הוא.													!	ה.
אי זו היא עיר גדולה? - כל שיש בה עשרה בטלנין. פחות מכאן - הרי זה כפר.													■	ה.
באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין. אבל זמן עצי כהנים, ותשעה באב, חגיגה, והקהל - מאחרין ולא מקדימין.													■	ה.
אף על פי שאמרו מקדימין ולא מאחרין - מותרין בהספד ובתענית ומתנות לאביונים.													■	ה.
אימתי - מקום שנכנסין בשני ובחמישי, אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי - אין קורין אותה אלא בזמנה.	רבי יהודה:												■	ה.
עשרה בטלנין שבבית הכנסת.	תנא:												■	ה.
באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין.													■	ה.
מאי טעמא?													^	ה.
אמר קרא ולא יעבור.	רבי אבא אמר שמואל:												!	ה.
מנין שאין מונין ימים לשנים - שנאמר (שמות י"ב) לחדשי השנה - חדשים אתה מונה לשנים, ואי אתה מונה ימים לשנים.	ואמר רבי אבא אמר שמואל:												■	ה.
מנין שאין מחשבין שעות לחדשים - שנאמר (במדבר י"א) עד חדש ימים - ימים אתה מחשב לחדשים, ואי אתה מחשב שעות לחדשים.	רבנן דקיסרי משום רבי אבא:												■	ה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב והגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין.													
תשעה באב - אקדומי פורענות לא מקדמי													
תגיגה והקהל - משום דאכתי לא מטא זמן חיוביהו													
תגיגה וכל זמן תגיגה מאחרין.	תנא:												
בשלמא תגיגה, דאי מיקלע בשבתא - מאחרין לה לבתר שבתא. אלא זמן תגיגה מאי היא?													
הכי קאמר: תגיגה בשבת, ועולת ראייה אפילו ביום טוב דזמן תגיגה - מאחרין.	רב אושעיא:												
מני													
בית שמאי היא													
מביאין שלמים ביום טוב ואין סומכין עליהן, אבל לא עולות	דתנן: [בית שמאי]												
מביאין שלמים ועולות, וסומכין עליהן.	בית הלל:												
תגיגה, כל זמן תגיגה מאחרין, טפי - לא.	רבא:												
מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג - חוגג והולך את כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג. עבר הרגל ולא חג - אינו חייב באחריותו.	דתנן:												
תגיגה וכל זמן תגיגה מאחרין - ואפילו עצרת דחד יומא מאחרין.	רב אשי:												
מודים, שאם חל עצרת להיות בשבת שיום טובו אחר השבת.	דתנן:												
רבי נטע נטיעה בפורים, ורחץ בקרונה של צפורי בשבעה עשר בתמוז, ובקש לעקור תשעה באב, ולא הודו לו.	רבי אלעזר אמר רבי חנינא:												
רבי, לא כך היה מעשה. אלא: תשעה באב שחל להיות בשבת הוה, ודחינוהו לאחר השבת, ואמר רבי: הואיל ונדחה - ידחה, ולא הודו חכמים.	אמר לפניו רבי אבא בר זבדא:												
קרי עליה (קהלת ד') טובים השנים מן האחד.	[רבי אלעזר]												
ורבי, היכי נטע נטיעה בפורים?													
שמחה ומשחה ויום טוב, שמחה - מלמד שאסורים בהספד, משחה - מלמד שאסור בתענית, ויום טוב - מלמד שאסור בעשיית מלאכה.	והתני רב יוסף:												
אלא: רבי בר ארביסר הוה, וכי נטע - בחמיסר נטע													
איני? והא רבי בטבריא הוה, וטבריא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון הוה?													
אלא, רבי בר חמיסר הוה, וכי נטע - בארביסר הוה.													
ומי פשיטא ליה דטבריא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון?													
והא חזקיה קרי בטבריא בארביסר ובחמיסר, מספקא ליה אי מוקפת חומה מימות יהושע בן נון היא אי לא לחזקיה - מספקא ליה, לרבי - פשיטא ליה.	[חזקיה]												
וכי פשיטא ליה מי שרי?													
את יום ארבעה עשר ואת יום חמשה עשר יומי פוריא אינון, דלא למספד בהון.	והכתיב במגילת תענית:												
לא נצרכא אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה	ואמר רבא:												
הני מילי - בהספד ובתענית, אבל מלאכה - יום אחד ותו לא.													
איני?													
והא רב חזיה להווא גברא דהוה קא שדי כיתנא בפוריא, ולטייה ולא צמח כיתניה.	[רב]												

